

Небето е чисто, а надъ главитѣ ни летятъ закѣснѣли жерави. Наредени като огърлица, тѣ отиватъ къмъ Синята планина . . .

На най-предния отъ тѣхъ, обвила ржце около шията му, е седнала Румена, внучката на Лѣтото. Както всѣка есенъ, така и сега, тя отива въ хубавитѣ южни страни, откъдето напролѣтъ ще ни донесе цвѣтя и птички.

Все повече и повече се отдалечаватъ жеравитѣ и се губятъ отъ очитѣ ни. Тази нощъ тѣ ще спятъ надъ Синята планина. А тамъ живѣе Синиятъ скакалецъ, който е прочутъ свирачъ по свѣта.

Цигулката му е червена, а лжкѣтъ му блещи като свѣтковица. Когато засвири, гората утихва, месецътъ се спира на небето и птичкитѣ слушатъ притаени.

Свири Синиятъ скакалецъ. То не е пѣсень, а приказка: Живѣла нѣкога малка самодива въ планината. Обувкитѣ ѝ били златни, а на шията си носѣла огърлица отъ сребърни звездички.

Съ нея винаги вървѣла една златна лисица . . .

Въ гората дошли двама млади ловци. Видѣли тѣ златната лисица и я подгонили. Обтегналъ лжкѣ по-младиятъ и пратилъ златната си стрела подире ѝ. Забила се тя въ златното и руно и изведнажъ кожата се изплѣзнала отъ гърба на лисицата, а предъ ловеца се изправила чудно хубава девойка.

— Коя си ти? — запиталъ ловецътъ.

— Азъ съмъ златната лисица, името ми е Златка, а самодивата е моя сестра. Старъ магьосникъ ни докара тукъ и ни закле: когато се забие златна стрела въ лисичата ми кожа, тогава да се избавимъ отъ магиитѣ му.

Двамата ловци се оженили за дветѣ сестри . . .

Румена, внучката на Лѣтото вдига ржка и Синиятъ скакалецъ спира: